

HET BERGPAD

A person in a pink jacket and patterned skirt is walking away from the camera on a rocky, dirt path through a dense forest. The path is uneven and covered with large, mossy rocks. The trees are tall and thin, with green leaves, and the overall atmosphere is misty and serene.

*'Een klein meisje, in een vorig leven.
Een meisje dat vlucht met haar
ouders, de bossen in'*

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele leest aandachtig een tekst door van coach Brenda. Een algemene tekst die zij maakte voor haar website, met uitleg over coaching en bedoeld voor aankomende cliënten. De woorden kwamen recht uit Brenda's hart en bevatten daardoor ongemerkt ook informatie over haarzelf. Niet dat iedereen dat meteen opvalt, maar de paranormaalgevoelige Marianne wél. Wanneer zij doelgericht focust op opvallend of uit de context springend taalgebruik, krijgt ze beelden en indrukken (o.a. met betrekking tot vorige levens) die ze inzet om cliënten met een hulpvraag sneller te helpen.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Brenda coacht volwassenen en kinderen in het onderwijs. Ze zet haar cliënten 'weer op het juiste pad'. Door hiermee bezig te zijn heelt ze, zonder dat ze dat zelf beseft, een eigen onverwerkt trauma uit een vorig leven. Hulp en bescherming die ze eens hard nodig had maar niet kreeg, geeft ze nu aan anderen. De meeste coaches en therapeuten doen dat overigens. Door hun werk helen ze ongemerkt zichzelf: ze komen in het reine met dat wat ze nog niet onder ogen kunnen of durven zien en maken in een later stadium van hun pijnpunten hun kracht of specialisme. Bij het lezen van Brenda's websitetekst valt me op, dat ze vaak zinnen gebruikt met de woorden 'weg' of 'pad' erin. Die zinnen kun je natuurlijk gewoon zien als tekst, maar voor mij bevatten die steeds terugkerende woorden ook een zekere emotionele lading. Bij de woorden 'pad' en 'weg' zie ik Brenda telkens veranderen in mijn hoofd: van volwassen vrouw nu, in een angstig en kwetsbaar kind in een andere tijd. Een klein meisje, in een vorig leven. Een meisje dat vlucht met haar ouders, de bossen in. Brenda wil in coaching met cliënten graag 'een andere kant op' en niet steeds 'hetzelfde pad bewandelen'. En daar stukt het op dit moment. Zolang ze haar verleden - een vorig leven dat eindigde op een bergpad - (nog) niet kent en niet emotioneel heeft verwerkt, stagneert ze in het hier-en-nu.

Van het pad kukelen

Een ander vorig leven dat Brenda had, als volgeling van Jeanne d'Arc (zie ParaVisie, september 2023) besprak ik al eerder met haar. Dat leverde op, dat ze haar innerlijk-

'Ik open mijn mond om te schreeuwen, maar er komt alleen een zacht kermend geluidje uit'

ke stem weer durfde te gaan volgen. Ze weet inmiddels hoe ze thuis zelf aan de slag kan gaan met schrijftips en daarom kan ik nu volstaan met een samenvatting van de essentie van de gebeurtenissen van het meisje. Details kan ze later thuis verder invullen voor een betere emotionele afronding, op een voor haar geschikt ogenblik.

Het gaat om een leven waarin ze als klein meisje van ongeveer vijf jaar oud met haar ouders op de vlucht was. Tijdens de Tweede Wereldoorlog in het oostelijk deel van Europa, hopen haar ouders dat ze aan deportatie kunnen ontkomen door zich in de bossen schuil te houden. Ze hopen dat de natuur voldoende veiligheid biedt. Voor het meisje is de vlucht zoiets als op reis gaan. Een spannend spel, op pad met rugzak en proviand. Ze is vrolijk, ziet iedere keer nieuwe dingen om zich heen. Maar dan moet ze het ineens op een rennen zetten. Nu Brenda op werkgebied nieuwe wegen wil inslaan en ongebaande paden wil betreden, wordt ze bang. Hoewel ze op de goede weg is met het inzetten van haar intuïtie, talenten en opleiding, stopt ze. "Stel je voor dat ik van het pad kukel!". Ze is bang, vertrouwt niet meer op zichzelf. Precies die kwetsbaarheid zie ik terug in Brenda's websitetekst. Ze wil alsmaar vooruit en in beweging blijven. Dat kan alleen lukken als ze de situatie die ze als kind in een voorbij leven niet goed begreep, aanpakt. Uitzoeken wanneer, waar en hoe ze als klein meisje van het bospad afraakte. Wat gebeurde er toen? En dan gaan begrijpen dat de paden vroeger en de paden nu, zich in twee verschillende werkelijkheden bevinden.

Op de vlucht

Brenda beschrijft het later zo: "Van Marianne hoorde ik dat ik een klein meisje was van ongeveer vijf jaar, die met haar ouders op pad ging. Ik was een heel blij en opgewekt kind. Ik had er overal en altijd wel zin in. Ik leefde met mijn ouders in een eenvoudige woning met veel natuur om ons heen. Papa en mama zijn steeds ongeruster ergens over. Er is iets, ze hebben het over weggaan en vluchten. Ik snap niet goed waarom. Ik probeer alles zo goed mogelijk te doen en hen niet boos te maken. Soms denk ik dat ze boos zijn op mij, dat ik het niet goed doe. Ik pas me aan en probeer hen vrolijk te maken. Dan is het ineens zover. We moeten weg! Ik mag bijna niks meenemen. Ik heb heel veel leuke speelgoedjes die allemaal hier moeten blijven. Ik ben er boos over en verdrietig. Papa en mama zijn ook boos en verdrietig en ze luisteren niet echt naar me. Ze pakken dingen in en ik mag niet meedoen. Ik zit op mijn plekje met mijn kat, die ik heel erg knuffel en ik ben aan

het huilen van verdriet. Dan komt mama me halen en moet ik mee. Mama lacht en zegt dat we iets leuks gaan doen. Ik geloof het niet, maar ik probeer wel mee te doen. Mama doet mijn schoentjes aan en mijn jasje. Papa heeft een hele grote tas bij zich, mama een iets kleinere tas en dan gaan we. De kat mag niet mee en mijn spulletjes ook niet. Ik snap er niets van. Zij huilen als we de deur van ons huis dichttrekken. Ik geef mama een hand. Ik ben heel erg verdrietig en ik huil ook, ik ben bang. Waarom moeten we weg? We doen niemand kwaad. We leven met de natuur. We nemen alleen wat we nodig hebben en we nemen nooit méér. Papa en mama weten wat ze moeten doen. Ze zien aan de zon waar we naartoe moeten. Ik hou ook van de zon, en van de bomen en planten. Net zoals zij. Onderweg zingen we zacht liedjes. Papa kijkt steeds om zich heen en achterom. Ik vind het wel ver lopen worden, maar ik moet doorlopen van papa en mama. Ik ben een beetje moe. Ik huil en mijn mama veegt mijn traantjes weg. Ze zegt dat ik dapper moet zijn en dat we moeten blijven doorlopen. En dat het later weer goedkomt.”

‘De bomen zijn mijn vrienden’

“Ik mag lekker tegen mama aan slapen als we ons in het bos verstoppen. Dan voel ik me toch een beetje veilig. Na een paar dagen lopen en onderweg zijn, horen we harde stemmen die ik niet versta. Er staat al heel snel iemand bij papa en ook bij mama. Papa en mama roepen tegen mij dat ik weg moet rennen, zo hard als ik kan! Dat doe ik, ze weten dat ik heel hard kan rennen. Ik kijk achterom als ik knallen hoor. Ik zie papa en mama vallen. Ik hoor gelach van mannen. Daar word ik bang en boos van. Ik zie een pad tussen de bomen. De bomen zijn mijn vrienden en ik moet het pad af rennen. Het pad is heel erg lang. Ik word moe. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik doe een plasje. Ik zie een paddenstoel tussen wat planten. Dit heeft mama me ook weleens gegeven. Ik heb honger, dus ik eet het. Bleh, het is vies. Ik krijg er buikpijn van. Ik ren verder,

het bos uit. Overal om me heen zijn rotsen. Ik ben moe en ik probeer te kijken waar ik heen moet. Ik weet het niet. Wat zijn er veel richels. Mijn been klappt onder mij vandaan en ik val best diep neer. Ik open mijn mond om te schreeuwen, maar er komt alleen een zacht kermend geluidje uit. Tussen gapen en schreeuwen in. Ik zie de prachtige lucht, wolken, blauw en de zon. Daar zijn ook de bomen. Waarom helpt niemand me? Ik ben het toch? Ik heb toch mijn best gedaan? Ik heb doorgerend. Ik ben lief geweest. Wat is er nu niet goed? Ik raak bewusteloos. Dan word ik wakker. Het is donker. Ik hoor van alles ritselen om me heen. Ik wil dat mama komt. Ik ben bang. Dan val ik weer weg. Ik word weer wakker. Het is licht. Ik heb heel erge dorst. Maar ik kan niet meer omhoogkomen. Mijn lijfje wil niet meer. Ik moet verder, maar het gaat niet. Ik mis mama. Ik ben te klein om dit te kunnen. Het is zo verdrietig, ik kan alleen maar kreunen. Ik wil verder, maar het kan echt niet meer. Ik val in mijn laatste diepe slaapje.”

In haar tegenwoordige coachingswerk is Brenda bijzonder goed in het aanvoelen van angstige, eenzame en verdrietige kinderen. Met cliënten nieuwe wegen inslaan, dat kan ze als de beste, al zitten soms de tranen hoog. Maar nieuwe wegen inslaan voor zichzelf, ongebaande paden opgaan, herinnert haar op zielsniveau aan het bergpad waar ze vanaf viel. Daarom blijft Brenda als volwassene steken in de situatie vóórdát ze ongelukkig ten val kwam in het voorbijgeleven: ze blijft doorrennen en weet niet precies meer welke kant ze op moet. Dat voelt voor haar namelijk veiliger aan dan beseffen dat ze als kind onverwacht stierf. Therapeutisch gezien is er nog wat afronding nodig. Tijdens een volgende schrijfopdracht thuis, huilt Brenda: “Met opengesperde mond, het klonk als een heel klein kindje. Superverdrietig.”

‘Ik voel de liefde die overal is’

“Ik lig daar en ik zie prachtige lucht, zon, wolken en bomen. Ik doe zachtjes mijn ogen dicht. Als ik ze weer opendoe, zie ik mezelf op het pad liggen. Ik kijk om me heen en zie dat ik niet meer alleen ben. Ik word opgehaald van dit pad door een hele lieve, elfachtige mevrouw met prachtige vleugels. Ze aait me over mijn hoofdje en ze kust me op mijn wangen. Ze pakt me op en ze zegt dat het goed is. Dat ze voor me zal zorgen en dat we naar mijn papa en mama op zoek gaan. Ik zeg: ‘Ja, dat wil ik wel’. Samen zeggen we gedag tegen het lichaam dat daar op de grond ligt en mogen we het licht volgen. Ik raak ervan in de war, want ik wil naar mijn papa en mama. Waarom moet ik naar het licht? De mevrouw kijkt liefdevol naar mij

‘Ik zit op mijn plekje met mijn kat, die ik heel erg knuffel en ik ben aan het huilen van verdriet’

‘Ik word opgehaald van dit pad door een hele lieve, elfachtige mevrouw met prachtige vleugels’

Brenda Turnhout

en zegt dat ik met haar mee mag gaan en dat alles helemaal oké is. Nu geloof ik het en ga ik mee. Ik geef haar een hand. We reizen samen door het licht. Overall is prachtige muziek en ik zie allemaal andere kinderen. Ik voel de liefde die overal is. Dan zegt ze dat we bijna bij mijn ouders zijn. Ik tuur in de verte... en ja hoor! Daar zijn papa en mama! Ik ren op ze af en ik moet heel hard huilen. Ik laat weer zien hoe hard ik kan rennen. Mama pakt me op, geeft me een hele dikke knuffel en zegt dat het goed is. De traantjes lopen over mijn wangen en ik moet ook heel hard lachen. Dan pakt papa me over en draait me heel hard rond, wat ik heel erg leuk vind. We zijn zó blij met zijn drieën! De elfachtige mevrouw staat erbij. Ze glimlacht en ze zegt dat we voor zo lang we maar willen met elkaar mogen zijn. Dat is mooi nieuws! Ik vertel dat ik heel hard heb gerend en dat ik paddenstoelen heb gegeten. Maar dat ik er buikpijn van kreeg en dat ik was gevallen van de rotsen. Dat ik heel veel pijn had. Mijn vader en moeder horen dit aan met tranen in hun ogen en ze zeggen dat ze ontzettend veel van mij houden. Dat ik het heel erg goed heb gedaan en dat we nu voor altijd samen én veilig zijn. De elfachtige mevrouw wijst naar een heel mooi stukje land. Het is daar groen. Prachtige struiken staan

er, fantastische bomen, er is een moestuintje en kijk: ook onze kat is er en al mijn spulletjes die ik heb achtergelaten! We mogen in een supermooi huisje wonen en ik ben zo blij! We leefden nog heel lang heel erg gelukkig met elkaar samen. We verkenden de hele omgeving en vonden allerlei nieuwe paden die naar mooie nieuwe avonturen en plekken leidden. En waar we altijd weer veilig van terugkwamen. En waar we ook weer blij van werden omdat we steeds iets nieuws ontdekten, wat ook weer heel leuk was om te doen of te weten.”

Weten hoe dat vorige leven eindigde en emotioneel afronden, geeft Brenda rust. Oude geloofsovertuigingen heeft ze intussen bijgesteld. Ze hoeft niet altijd meer ‘alsmaar hard te blijven rennen’. Nieuwe wegen inslaan en ongebaande paden betreden, is in haar huidige werk veiliger dan het ooit in oorlogstijd was. Haar websitetekst heeft ze aangepast. De vele ‘paden’ en ‘wegen’ zijn verdwenen. Ze passen niet langer bij wie ze nu is en wat ze wil. Ook nieuwe cliënten zijn veranderd wat hun hulpvraag betreft. Brenda durft weer te vertrouwen op wat de toekomst haar brengt. •

Brenda Turnhout geeft coaching, training en advies:
www.turnhoutcoaching.nl

